

SZERKESZTŐSÉG: BUDAPEST, IV. PÁPNÓVELDE-UTCA 8. Telefon száma 55-88.

EGYETÉRTÉS

KIADÓHIVATAL: BUDAPEST, IV. PÁPNÓVELDE-UTCA 8. Telefon száma 51-68.

Mal számunk főbb közleményei: Veszorok: A kvóta-komédia. Rémuralom Hercegovinában. A delegációk.

A kvóta-komédia.

(Sz.) Az, a mi a kvóta-megállapítás dolgaiban eszlendők során át történik, valóságos komédia. Még pedig csunya komédia.

véleményét s az országot belevitte a gazdasági kiegyezés új csapdájába. A Széll-kormány új segítségével kapott egy hatalomra éhes politikai csoportban, mely feladván elveit, szertelen hatalmi vágyának

Fölemelték a kvótát. De az osztrákok rettenetes kapzsiságát ez nem elégíti ki. Az osztrákoknak nem kell ez a kvótafelemelés.

Szó sincs arról, hogy az osztrák parlament foglalkozhassék a kvóta-megállapítás ügyével. Ha foglalkoznék vele: alkalmastól elvetné a fölemelt magyar kvótára vonatkozó javaslatot, mert nagyobb prédát akar.

34-40%-ra fölemelt kvótáról szóló újabb törvényjavaslatot. Alkotmányos tárgyalás végett. De hát mi értelme van ennek? Miért tárgyalná ezt a javaslatot a magyar parlament?

Budapest, május 28.

Kossuth Ferenc Tolnamegyében. Kossuth Ferenc, az országgyűlési független égi és 48 as párt elnöke június 9-én Szegzardra megy.

A politikai helyzet Ausztriában.

A konferencia, a melyet az osztrák képviselőház baloldali klubjának elnökei tegnap Bécsben tartottak, hogy — mint lapunk mai számban már megírtuk — megállapodjanak abban, minő "elég-tételt" adjanak a cseheknek az obstrukcióziónak

Kivándorlás Amerikába.

hanem egyenesen megdöbbenő adatokat tár elénk a newyorki bevándorlási hivatal statisztikái kimutatása a magyaroknak idegenbe vándorlásáról.

talban ez év elejétől fogva már nemzetiségek szerint is tudnak distinguálni, ennek legalább annyit közvetlen hasznát látjuk (ha ugyan ezt haszonnak mondhatjuk), hogy meg tudjuk azt is, hogy a bevándorlók közül tiszta magyar „csak” 3513 volt.

Rémuralom Hercegovinában.

Mohamedán küldöttség Budapesten. — Az Egyetértés tudósítójától. —

Három hete immár, hogy egy hercegőz küldöttség, melynek a tagjai egytől-egyig alázatos, jámbor hívői Allahnak, itt tartozkodnak Budapesten, azon iparkodván, hogy bejuthasson a királyhoz és elmondhassa neki a hercegovinai mohamedánok sok nagy panaszát, keserűségét, szenvedését.

Három hét óta ajtóról-ajtóra járnak, kérik, könyörögnek, rimázkodnak meghallgatásért, de mindaddig hasztalan iparkodtak bejutni Franjo Josip-hoz, a felsőcses urhoz, a kiről odahaza náluk, messze Hercegovinában is azt tudják, hogy igazságos, bölcs és jószájú szívű uralkodó, a ki nem dugja be a füleit alattvalóinak panaszos szava elől és a kinek az oltalmát senkise kéri hasztalan, ha igaz a kívánsága és jogos a panasz.

A hercegőzök mindössze csak annyit tudtak elérni, hogy többszöri próbálgatás után elfogadta őket Kállay Benjámin, a boszniai viczekirály, a ki nagy türelmetlenül végighallgatta ugyan őket, de egy árva szóval se biztatta a küldöttség tagjait, hogy kívánságaikból legalább az fog teljesülni, a mi feltétlenül méltányos.

Hogy mi is hát a panaszuk?

Az, hogy az okkupált tartományokban, főleg pedig Hercegovinában, nagyon szomorú, nagyon keserű a mohamedánok sorsa. Üldözik őket, elnyomják őket, a fiaikat, leányaikat a jesuiták erővel elviszik Dalmáciába és megkeresztelik őket. A kormány tisztviselőinél pedig hiába zokogják el panaszait. Azoknál a legkiméletlenebből bannak el velük, épen csak, hogy ezek a tisztviselők, a kik majd mindmegannyian osztrákok, ki nem rugják őket a hivatalos szoba ajtaján. Zaklatják őket, mert a szabad járáskutat-keletüket is csendőrokkal korlátozzák, becukják a legelőbbkel embert is semmis okokért, tönkre teszik őket vagyoniilag és ha vakon nem engedelmkednek a „Kreivvorsteher” vagy a „Bezirksvorsteher” ur szeszélyének, kényének-kedvének, nagy pénzbírságot vetnek ki rájuk, vagy fogságba vetik őket.

Ime, így pacifikál az okkupált tartományokban Ausztria.

A mit a Bachok és Prottmannok követtek el Magyarországon alig négy évtizeddel ezelőtt, ugyanazokat a dolgokat követik el most Boszniában és Hercegovinában Ausztria bérenczei.

Mert bennünket, magyarokat, vajmi kévéssé érhet vad és szemrehányás az okkupált tartományok mohamedánjainak szomorú sorsáról.

Ott csak azt tudják, egyre azt hallják, hogy az ő uruk, parancsolójuk: Ausztria.

A tisztviselőket küldi Ausztria. Az ügyeket intézi Ausztria.

Kétféjű sas van a hivatalos helyiségeken, a nyomlatványokon, a levélbélyegeken és a Kállay Béni emberei osztrákl beszélnék, osztrákl éreznek és osztrákl cselekszenek. Osztrákl, = csudarul.

Szinte fáj, hogy épen az az ember, a ki Boszniában-Hercegovinában az ügyek élén áll, magyarnak vallja magát, legyen bár, hogy csak olyankor, a mikor feltétlenül muszáj, a mikor már el nem kerülheti, mint teszem a magyar delegáció előtt. Hadd lenne inkább osztrák ő is; hogy a magyar névhez semmiféle odium se tapadna azokért a felháborító dolgokért, melyek az okkupált országok mohamedánjait szemben mennek végbe.

Mert felháborító dolgok azok.

Legelső sorban is a liberalizmus szempontjából azok, türetetlen rúd dolgot levén, hogy a hitvallásért, a meggyőződésért üldözzenek bárkit, legyen mohamedán, legyen katolikus, legyen zsidó.

Politikai szempontból meg az okkupált tartományok kormányának a magatartása egyenesen bárgyus. Szó sincs róla: legyen meg a kellő erey ott, a hol kell, ott, a hol szükség van rá, ott, a hol hasznos. De a szigor mellett ott legyen aztán az igazságosság! Hanem ez nincs meg. És a mi művelnek a Kállay emberei a mohamedánokkal, az csak arra jó, hogy a legvadabb gyűlöletet táplálja bennük Ausztria-Magyarország ellen, a mely ráfeküdt a nyakukra, elrabolta nyugalmaikat, megfosztotta őket aranyzsábadagságtól és ráadásul el akarja venni a hitüket is. A helyett, hogy magunkhoz édesgetnök őket, egyenesen elriasztjuk őket magunktól s ha jön majd valami kritikus helyzet, a mi Bosznia-Hercegovinában épenséggel nem tartozik a lehetetlenségek közé, — akkor azok az emberek egy pillanattal se fognak azon habozni, velünk tartanak-e, ellenünk támadjanak-e és cselekedni fogják azt, a mi a gyűlölet, az ekkeseredettség diktál.

A magyar delegáció előtt Kállay Béni ma elmondta, hogy a mohamedán küldöttség mit akar Budapesten. Úgy csoportosította, úgy színezte a dolgokat, mintha a hercegőz küldötték minden kívánsága alávaló jogtalanság volna.

A pekingi élet.

(Cholnoky Jenő A sárkányok országából című könyvéből.)

Nem fogom Peking látványait részletesen leírni, leírta azt már annyiszor, hogy kedves olvasom bizonyosan könnyen hozzá juthat egy ilyen leírashoz. Annal kevésbé teszem ezt, mert ha röviden akarom leírni a császárváros, akkor egy unalmas nomenklaturánál egyebet nem adhatok, az pedig még magyar nevekkel is unalmas, hat még az idegen hangzású kínai nevekkel. Ha pedig egész részletességgel kezdenék bele, akkor aligha volna rá elég ez a kötet!

Rendkívül érdekes azonban a pekingi élet. A város utcai nem olyan szűkek többé, mint a delvidékon, hanem ellenkezőleg széles és nagy utcák szelidnek a város észak-déli és keletnyugati irányban. Peking mellette kis térképén lehet látni, hogy az három részből áll. Délen van, külön fallal kerítve a kínai város, északon az ugynevezett tatár város, ennek közepén szintén külön fallal elkerítve a császárváros. A tatár város a régibb, sőt azelőtt sokkal nagyobb volt, mint jelenleg, a mint azt a város éjszakai részén látható falromok mutatják. A kínai város csak 1544-ben kerítették be. Mikor a mai mandusudinaszta jutott trónra (1644-ben), akkor a győztes mandusoknak adtak a tatár városát csak néhány kínai kereskedőnek engedték meg a települést ebben a városrészen. Ma már ez a különbség a két városrészt között nagyrészt elmosódott, de azért a mandus és tatár megkülönböztetés ezen a népen, habár nyelvük és szokásaik egészen kínaiak is, de természet magasabb, erősebb, mint a delvidéki kínaiak. Csak a császárvárosban lehet látni még igazán őseredeti mandusokat, a császár legelső hivatalnokai között, hisz az udvari nyelv meg ma is a mandus.

Kezdiük a népet megismerni annak fejéért, a császárnak. Sajnos, a mai viszonyok közt edes keveset tudhatunk meg a császár életéről, szigorúan el van ő zárva a külvilágtól, a nép csak akkor látja, mikor templomba megy, de akkor is csak azt, gyaloghintó homályos függőnyei alatt. Nincs is valami jó dolga a kínai császárnak. Folyton templomokat látogat, bójtókat, szigorú elvonulással elmékedéseket tart stb. Palotájából csak keveset lehet látni a tatár város déli falairól. A palota előterében egy nagy térszék, mögötte egy zónok hármas kapu, a mi eredetileg városra van fenve. Ezen már európai balandó nem léphet be. Hatul hatalmas tetők látszanak, a kik remek aranyzint májlikával vannak fedve, ezek már a

császári palota egyes csarnokai. A város kapu mögötti udvar alacsony hosszú épületeben van a testőrzés.

A palota körül a császárvárosban a legfőbb hivatalnokok és tiszték lakásai vannak. Az utcára persze csak kis kapuk és nagy kőkerítések néznek, az ur lakoháló a tetőkön kívül nem látni semmit. Ez a városrészt eszende, kihalt, mint egy európai város magvas-nyegyede.

Annal élelőbb a tatár város és a kínai város! A foutezakon pompás utcák, a jordan tolong a nép, a kocsiuton pedig egymást érik a kocsiak. Az utcák ugyanis épen úgy, mint a mieink, három részből vannak. A boltok előtt széles kövezetlen járda, a milől azonban az utcai árusok igen sokat eltolagálnak. Ezt a két járdat a sokkal meleyebben fekvő kocsiutól melyet arkok választják el. Az arkok keresztigatással medenczék oszlanak, hogy a víz megálljon bennük. Ezt az összegyűlt vizet használják az utcák öntözésére. Képzelmű lehet, hogy milyen undok és förtelmes az a lé, a mi ezekben az arkokban felgyűlik, mikor a város egyáltalában nincsen eszenderve. Az a rettenetes folyadék persze tenyésző helye mindenféle baktériumnak. Raöntözik az utra: egy fél óra múlva megszarad s a szel hatalmas porlevegők alakjában szállítja a gyilkos szerves lenyelveket tartalmazó tüledéket. Egyedül azokban az utcákban, a hol a külvilági nagyhatalmak követelgei laknak, meg a nagyvendégló van, ott öntöznek rendszeres kútvizet s tartják nemleg tisztában az utcákat — de az európaiak. Az utcákat világitják is Pekingben, faból készült kis állványok állnak itt-ott, tetejükön egy papírral borított kis dobozzal, a miben az olajmészes ég, de persze meg a lámpa közvetlen környezetét sem terjeszt kellő világosságot.

Nappal az utcákon hemzseg a nép, s mivel a jarkákat a satorosok romba építenyi nagyrészt elgallagták, továbbá a jardan keresztül folyik az utcára az udvarok tisztalansága, tehát a tolongásban nem valami kellemes részt venni. Hogy a császári udvar életébe bepillantást nyerhessünk, elmondom, hogy miképen hazasodott meg Tung-csi császár 1871-ben. Az uralkodók rendszeren meg trónralépésük előtt hazasodnak meg s olyankor is már nagy ünneplésségekkel szokott a családi eseményt járni, hat még mikor az a ritka alkalom következik be, hogy mint uralkodó válasszon magának életársat! Már két évvel ezelőtt császári parancs jött, hogy a legfelsőbb öt rangba tartozó polgári mandus tisztviselőket s a két legelső katonai rangba tartozó összes mandus hivatalnokok 12-17 éves

leányait össze kell írni s ezeket az özeget császárnéknak s a legfőbb udvari hivatalnokokból a bírói bizottság elé kell vezetni bemutatás végett. Ezek közül az urholgyek közül választja ki a bírói bizottság azokat, a kiket érdemeiknek tart a császár legmagasabb színe elé vezetni. A császár aztan az eléje bocsátottak közül maga választ egyet törvényes hitvesének, három pedig társnőjének.

Hogy mennyire nem népszerű a császár az ő birodalmában, azt az is mutatja, hogy az előkelő családok leányai közül csak mintegy 150-200 jelentkezett, a többiit szülőik eltárgalták, vagy befelcnek, nyomoroknál jelentették be. Sőt meg ezutan kétszer megismétlődött az összehívás és csak harmadszor tudtak annyit kiválasztani, hogy kellő mennyiségben vehették a császár színe elé választottakat.

De nem is valami keesegtelő dolog ilyen összehívásra felmenni. A törvényes feleség családját ugyan hercegi rangra emelik és kellő jövedelemmel látják el, de a társnők szűlői, bár lanyuk egy ketes kitüntetés végett családjától úgy elszakították, hogy azt többé viszont nem láthatják, meg sem kapnak semmiféle rangbeli, vagy anyagi segítyt. Aztan az udvartartás olyan fősvény, hogy ebben az esetben a lányoknak mintegy 5-6 forintot juttatott kölcsönre, de mire az a hivatalnokok kezén át illetősége helyére jutott, alig maradt belőle valami.

A hölgyek kocsijainon, pompás öltözeteikben négyesgöleget terén gyűlekedtek. Itt családjaik rangja szerint rendezték őket, aztan megindult a menet a császári palota éjszakai részén levő mesterteges domb felé, a hol a kocsi bizonyos sorrendben felálltak s a nők az éjelt kocsiakon töltötték. Olyan szigorúan ugyanis a kínai erkölcsök, hogy a fiatal hölgyeknek nem volt szabad a császár palotájában egy éjlet sem töltöni. De egyzersimint olyan fukarok is bannak ezek, az urai nőkket, hogy daczara, hogy egész nap a szabad levegőn voltak elfoglalva, daczara, hogy az egész éjlet, nem valami kellemesen, a kocsijukban kellett töltöniök, még sem kaptak meg csak vacsorát sem a császári konyhából. A rokonnak azonban velük lehetnek s ellátják őket minden szükségeskel, különösen batoritással és buzdítással, mert arra szükségük van, hisz olyan nagy esemény elé néznek szegényekük! — Másnap felvezették őket a palota egyik termébe. Itt a bizottság a külső szépségüket, szemlémi képzettségüket vizsgálta ala vette s valami 15-öt vagy 20-át vettek előjegyzésbe, hogy azokat a császár színe elé vezessék. A többiek azonban haza-

melettek, legnagyobb része örömmel, mert annak az egy kiválasztottnak ugyan jó dolga lesz, de a többi csak olyan raboltságban megy.

Olyan kevés volt az eredmény, hogy harmadszor is el kellett rendelni a leányok behatárolását és pedig most minden rangfokozatbeli mandus hivatalnokot.

Az összes így kiválasztottak száma 50-60 előkelő hölgy, a mandus társadalom viragai aztan a császár elé vezettek, a ki közülök aztan a mongol származású szép „Alute”-t választotta törvényes feleségül. Alute igen fiatal nagynőjét és más két hölgyet pedig társnőnek. Alute édesapja valami ötödrangú hivatalnok volt, a ki most hercegi rangot s ranghoz illo dotacziót kapott. Alute nagyapja, tehát az egyik társnő apja, a hirtvevén Sza-sung-ya, a ki azelőtt Kuang-hsi tartomány kormányzója volt, de onnan elmenesztelet, mert a lakozatát nem tudta levérni. Ő persze semmiféle javadalmazásban sem részesült, daczara, hogy vagyonának elkobzása nagy szegénysegbé döntötte őt.

A kiválasztott négy hölgyet a császári palotából keletre fekvő kastélyban helyezték el, aztan az esküvőre készülték. A kastélyt a palota főbejáratahoz vezető utat pompásan kiegészítették, a palota kapuját feldíszítették, aztan azokat a gyaloghintó-hordozókat, a kik majd a császárt és mulkáját fogják a palotába szállítani, begyakorolták, hogy a leendő császárnő a legkisebb rázkódást se érezze. Minden nap reggel meg kellett nekik az utat néhányszor tenni, úgy, hogy a palankinba egy csészét tettek szinülig tele vízzel s abból egy cséppnek sem volt szabad kilötyünyanni. A menyasszony hozományát is a császár adta, tekintettel a család szegénységére. A szemtanúk állítása szerint érdemes volt megnézni azt a pompás kezdetet, a mit átszállítottak a menyasszony lakasába, de mégsem volt az olyan, hogy illett volna egy 400 millió ember fölött korlatlanul uralkodó császárhoz. Az egyik szemtanú leírása szerint a menyasszonynak a palotába való vitele a következőképen történt: „Négy óra volt délután, mikor a menet előhírnökei a 400 méter hosszú előudvar legvégén jelenkeztek s egyzersimint a főkapu három ajtaja megnyitott. A menet csak lassan haladt előre s magas álláspontra költ mindent megfigyelhetünk. Legelől jött 48 fehér ló, sárgásyelman teitővel és szerszámmal; mindnyegykét egy lovász vezette sárgavörös vörös selyem ruhában, fekete borsónyszamában és kakastollal díszített kalpagban. A lovak úgy, mint a menet többi része paronkint

az ut szelén haladt, hogy köztük a lehetőség szerint 8-10 m. uttér legyen. A lovak után 16 pár szintén vörös és sarga selyembe öltözött zászlovívó jött, tarka zászlovíkkal; utánuk 14 pár oriaszi legyezővel, mindenféle színben; utánuk hoztak 9 pár oriaszi napernyőhöz hasonló baldachint, a legnehezebb selyemből. Ezek között 1 pár fekete, 1 pár fehér, 3 pár sarga, 3 pár vörös és 1 pár kék, mindegyikben igen izléses hozzá illo színű, pompásan stikkelt császári sárkány. Ekkor jött a menet közepén egy világosságra baldachin, a melyre a császárné jelenjéne, egy arany fonix-madar volt himezve. Mintegy tíz lépésre ezutan lovagolt Kung herceg, az önépület rendezője, legpompásabb önépület ruhájában, remekül szerkesztett lovon; utána következett kilencvenhat pár tarka lámpás s ezek után a felsőcses menyasszony zárt palankinja, tizenhat jól betanított fiéző vállan. Ez valamivel kisebb volt, mint az itt általában szokásos gyaloghintó; kettős tejeje volt, a mely lönt egy koroszerű díszbenyben végződött. A palankint vastag, világosságra atlászövet kendőzte s mindkét oldalon megint a császárné színe, az aranyvarrota fonix. A palankin mögött a császári ház hercege és az ünnepen részt vett legmagasabb méltóságok lovagoltak, mintegy százan. Végül a menetet 200 gyalogos mandarin zárta be, mindannyian pompás, ragyogó, úgy egyenruhában, a mely tudniillik hosszú selyemruha, elöl és hátul aranyhímzéssel.

A menetet nem kísérte semmi zene, a mi felett a falramszott tudósító megbotránközik, persze ő ünneplést csak rettenetes reklámmal képez el, hatalmas tribúnok, fény és pompa, a mivel a hitük egymást felülmutatni igyekeznek, őrök a nagy dob, a hol lehet s minél nagyobb a népesöddület, minél több bámulója akad az otcson, de ragyogón kiállított és főtogatott toaletteknek, annal szebben sikerült a komédia! A császári házban az óségi „gong” és egy fadob az egyedüli hangszer, a császárhoz nem illik a sikoltozó kínai muzsika. De halgassuk őt tovább: „Este 10 órakor szállt be a felsőcses ara gyaloghintóba s a menet pontosan ugyanazon rendben indult vissza, a melyben delutan elhagyta a palotát, csak azzal a különbséggel, hogy most a tele hold és a lámpák világítottak. A mint nekem leirták, a palankint egészen a császárszárnak elvitték, a hol a menyasszony kiszállt belőle, s vörösselyem fátolyai letakarva lépett a terembe, a hol a császár, a két özeget anyacsaszárné s azoknak közeli rokoniak vártak. Menyasszony és vőlegény letérdelek aztan egymás előtt, homlo-













KIS HIRDETÉSEK

Minden hirdetésre felvételkor ad a kiadóhivatal nyitva. Címzett elvárások közt minden közzététel után meg 50 fill. belfelvitelt is fizetendő. TELEFON 5166

Kis hirdetések... Ezeken hirdetés rovartban minden szövegesen... Ezeken hirdetés rovartban minden szövegesen...

Szerény... Eladás... Fogat... Hávezetendő... Lakas es berlet... Különfele... Busuló Gentry... Pályázatok

Eladás... Fogat... Hávezetendő... Lakas es berlet... Különfele... Busuló Gentry... Pályázatok

Eladás... Fogat... Hávezetendő... Lakas es berlet... Különfele... Busuló Gentry... Pályázatok

Eladás... Fogat... Hávezetendő... Lakas es berlet... Különfele... Busuló Gentry... Pályázatok

Eladás... Fogat... Hávezetendő... Lakas es berlet... Különfele... Busuló Gentry... Pályázatok

Eladás... Fogat... Hávezetendő... Lakas es berlet... Különfele... Busuló Gentry... Pályázatok

Eladás... Fogat... Hávezetendő... Lakas es berlet... Különfele... Busuló Gentry... Pályázatok

Eladás... Fogat... Hávezetendő... Lakas es berlet... Különfele... Busuló Gentry... Pályázatok

Eladás... Fogat... Hávezetendő... Lakas es berlet... Különfele... Busuló Gentry... Pályázatok

Ajánlók... pünkösdi peosenyének... h a l a k a t... GÉCZY FERENCZ-nél

Kétségkívül legelőnyesebben vásárolhatni... szolid és izléses férfi-, fiu- és gyermekruhát... NEUMANN M. özégnél... Szabott árak.

Kwizda Ferencz János... Kertészgyógyász... Pályázati hirdetmény.

Birtok-eladás... Erdélyi legrész... Birtok-eladás.

Csödtömegeladás... Vagyongárkott Flecker Kálmán... Csödtömegeladás.

Bruchsteiner és Társa... Budapest, VI., Podmaniczky-utca 45. sz. Való-... Hirdetmény.

Pályázati hirdetmény... A Rudóféreg... Pályázati hirdetmény.

GOLIÁT MALÁTA SÖR... kiváló üdítőital és gyógycseleokra szolgál.

Hirdetmények... lap részére felvétetnek a kiadóhivatalban, Budapest, IV., Pappnövelde-utca 8. sz.

Hirdetmény... Magyar Folyam és Tengerhajózási Részvénytársaság.

Tavaszi és nyári idény 1900. Valódi brünni szövetek... Siegel-Imhof Brünnen.

Magyar királyi államvasutak... Pályázati hirdetmény.

Az ATHENAEUM részv. társulat kiadásában megjelent imakönyvek: Hock János Imakönyve. Kiallítása pazar szép! Nyelvezete remek!

Hirdetmény... Magyar királyi államvasutak.

Magyar királyi államvasutak... Pályázati hirdetmény.

Hit, remény és szeretet Imakönyv... Irta Sujanyszky Antal

IMAKÖNYV... Irta LÉVAY MIHÁLY.

Dr. GARAI ANTAL... Titkos betegségeket.